

1 Un, Viņam no Tempļa izejot, kāds no Viņa mācekļiem uz To saka: "Mācītāj, lūk, kādi akmeņi un kādas ēkas."

2 Un Jēzus tam sacīja: "Vai tu visas šīs lielās ēkas redzi? Tur akmens uz akmens netaps atstāts, kas netaptu nopostīts."

3 Un, kad Viņš sēdēja Eļļas kalnā Templim pretī, tad Pēteris, Jēkabs, Jānis un Andrejs Viņu jautāja atsevišķi:

4 "Saki mums, kad tas būs un kāda būs zīme, kad viss tas piepildīsies?"

5 Bet Jēzus iesāka tiem sacīt: "Pielūkojiet, ka neviens jūs nepieviļ.

6 Jo daudzi nāks Manā Vārdā, sacīdami: Es tas esmu; un daudzus pievils.

7 Bet, kad jūs dzirdēsiet par kariem un kara daudzinašanu, tad nebīstieties, tam jānotiek; bet gals vēl nav klāt.

8 Jo tauta celsies pret tautu un valsts pret valsti, un vietām būs zemestrīces un bada laiki.

Tas būs lielo bēdu iesākums.

Marka evaņģēlijs 13:1-8

Mīļā draudze!

Ne vienmēr tas, kas mums liekas liels un svarīgs, iztur laika pārbaudi. Vienu brīdi mēs ejam uz *urrā*, nākamo *pa burbuli*. Evaņģēlists Marks stāsta, kā mācekļi ar apbrīnu skatījās uz Jeruzālemes templi, uz tās akmeņiem un ēkām, bet Jēzus norāda uz pavisam kaut ko citu, ka tur neviens akmens nepaliks, kas netiks nopostīts.

Jeruzālemes templis bija jūdu tautas lepnums. Tas bija centrālais dievnams visai jūdu tautai, kur cilvēki kārtoja savas attiecības ar Dievu, visdažādākajos veidos: ar upuriem un lūgšanām, ar darījumiem un Rakstu skaidrojumiem.

40 gadus pēc šīs sarunas starp Jēzu un Viņa mācekļiem tas viss bija tikai vairs putekļu kaudze. Romiešu armija nežēlīgi apspieda jūdu nacionālistu sacelšanos pret Romas varu. Rezultātā tūkstošiem cilvēku gāja bojā, un varenais templis tika nodedzināts līdz pašiem pamatiem. Tā bija milzīga katastrofa visai jūdu tautai. Viss, kas agrāk bija svēts, ar ko cilvēki lepojās, bija izpostīts un apgānīts.

Es tā iedomājos, kā tas būtu, ja šodien Latvijā kāds no mums sarunātos ar Jēzu un teiktu: "Redzi, mūsu valstij ir simts gadu. Vai Tu ievēro mūsu tautas sasniegumus sportā, kultūrā, ekonomikā? Mums taču ir, ar ko lepoties!"

Kā jūs domājat, ko Jēzus atbildētu? Vai Jēzus mums sludinātu gaišu nākotni, vai Viņš pravietotu arī mums juku laikus, karu un badu? Kas ir tās lietas, kas mums dod cerību, ka pastāvēsim arī nākotnē?

Kādreiz man liekas, ka šādi lieli svētki tiek mākslīgi uzpūsti: patriotiskas jūtas tiek *uzkurinātas* ar runām un parādēm, pār Latvijas debesīm viena vienīga grandioza uguņošana. It kā viss ir skaisti, bet tomēr tāda sajūta, ka tās kurpes, kuras man jāvalkā, nav piemērotas manām kājām, tās ir stipri par lielu. Un ja ir jāstaigā ar šīm kurpēm, tad tā jociģi vien sanāk.

Varbūt ir vērts atcerēties, ka ideja par brīvu Latvijas valsti nebūt nebija vienmēr tik populāra kā šodien. Kad Oskars Kalpaks 1919.gadā ar dažiem simtiem zaldātu atkāpās no padomju armijas pārspēka uz Liepāju, tad sapulcētie rīdzinieki viņus apsaukāja par nodevējiem un meta uz viņiem ar

akmeņiem.

Man patīk šis mazais Knuta Skujenieka dzejolis par tēvzemi, kas savā vienkāršībā atšķiras no daudzām patētiskām runām:

*maza mana tēvuzeme
divu roku platumā
mīļa mana tēvuzeme
divu roku siltumā
dziļa mana tēvuzeme
visa mūža garumā*

Jēzus brīdina no viltvāržiem, kas sevi uzdod par mesiju. Vai arī mums nav bijuši tādi pašizsludināti vadoņi, kas uzurpē varu tautā? Cik daudz mums ir bijuši līdzskrējēji, nodevēji un malā stāvētāji, kas pieļāva, ka mūsu zeme tika okupēta, mūsu ļaudis izsūtīti un nogalināti, mūsu valsts izzagta! Ja mēs šodien svinam mūsu valsts 100 gadu jubileju, tad šajā laikā ir iekļautas arī mūsu valsts katastrofas. Vairāk par pusi no šī laika Latvijas valsts bija okupēta, tauta bez pašnoteikšanās tiesībām. Es esmu pateicīgs Dievam, ka varam šodien dzīvot valstī, kur katrs var brīvi izteikties, kur savu uzskatu dēļ neviens netiek ieslodzīts.

Arī šodien tiek cirstas brūces mūsu tautai: var jau teikt, ka tie, kas ir izceļojuši, saglabā latviešu kultūru, bet reāli viņu šeit nav, viņi savu laiku, savu darbu, savu līdzdalību atdod citai zemei, šeit viņu pietrūkst. Mēs jau tagad dzīvojam divkopienu sabiedrībā, bet nākotnē nekas cits neatliks, kā atvērt savas durvis ārzemniekiem. Jo jau šodien pietrūkst darba spēka, mēs nevaram nodrošināt ātro palīdzību, nav cilvēku, kas var veikt remontdarbus uz ielām utt.

Jēzus neaicināja lepoties ar savas tautas sasniegumiem, bet meklēt Dieva valstību. Vai Latvijas valstī mēs varam ko atrast no Dieva valstības? Kas ir Dieva valstība? Tā ir valsts, kurā valda Dievs. Kur mīlestība, taisnīgums, žēlastība ir galvenie virzītājspēki. Valsts var pastāvēt tikai tad, ja tai ir kopīgas vērtības. Ar hokeju un basketbolu vien mēs to neattīstīsim. Bezdievīgu dzīvi neved tikai tie, kas noliedz Dievu, bet arī mēs paši savā ikdienā lielākoties nedzīvojam ar apziņu, ka Dievs mums ir līdzās. Ja izklaide un personīgā veiksmē kļūst par galveno dzinējspēku, tad agri vai vēlu pienāks tas brīdis, ka mūsu valsts tiks noslaucīta no zemes virsmas, līdzīgi kā Jeruzalemes templis pirms 2000 gadiem.

Mums ir jāatbrīvojas no okupācijas mūsu galvās, ka tie velni, kas mūs tur baiļu un šaubu gūstā, tiek izdzīti, ka mēs kļūstam par cilvēkiem, kas paši uzņemas atbildību, negaida visu laiku uz citiem, bet dara to, ko var darīt ar saviem spēkiem. Tas nav tik daudz gribas jautājums, bet te ir runa par paļāvību, par to, ka es savā dzīvē dodu vietu Jēzum, lai Viņa klātbūtne mani atdzīvina, stiprina, mierina. Caur Jēzu es iegūstu cilvēcību, man vairs nav par katru cenu jāsasniedz izcili panākumi, es varu ļauties, uzelpot, atslābt. Bet reizē būdams kopā ar Jēzu, es varu paturēt skaidru prātu, ka mani neierauj kaut kādās masu histērijās. Jēzus ir kungs pār manu dzīvi, nevis politiķi, baznīcas kungi vai biznesmeņi. Lai Dievs svētī Latviju! Āmen.

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 18.12.2018. /